

Kirándulás a Szigetközben

2018. július 12-17.

Múlthét csütörtökön még csak nem is sejtettem mekkora kalandra fogunk elindulni aznap. Nagy volt már a várakozás és az izgalom, ugyanis az osztályban már hónapokkal ezelőtt elkezdünk szervezni egy kenutúrát a Szigetköbe, és Prikler György tanár úrnak köszönhetően eme vágyunk valóra vált. Reggel 9 órakor terveztük indulásunkat a Cseresnyés Kollégium, azaz a „Cserkő” elől, és 11 órakor már-már száguldottunk is a két kisbusszal (fontos tudni, hogy itt csak akkor volt biztos valami, amikor már megtörtént). Az osztályból tíz gyerek vett részt a túrán, mégpedig Bánfi Dávid, Borbíró Csanád, Gazsi Ádám, Kis Paci, Magyar Geri, Molnár Martin, Sánta Lili, Simonffy Lacika, Szabó Ábel és jómagam, Dúl Gina. A csipet-csapat kísérői pedig „osztályunk apja”, Géza bácsi és felesége Márta néni valamint Gyuri bácsi voltak. Egyszóval elég király társaság jött össze. Az esti kosztról Prikler Ági néni gondoskodott, aki mindig szívvel-lélekkel főzte nekünk a híres „pirosat” (ami egyébként nagyon finom volt). Most pedig következzenek az élmények: Naponta általában 8 órát eveztünk, de ez természetesen tartalmazta a pihenőidőket is, amikor pancsolhattunk a Dunában, napozhattunk, ehattunk, beszélgethettünk, szóval mindig hasznosan töltöttük ki a szüneteket. Az úti célunk mindig más volt, és mindig ámulatba ejtő helyekre mentünk el. A szeleburdiságunkat is kiélhettük a majomhintákon, sőt Dunakilitinél még egy hatalmas trambulínon is ugrálhattunk, ami a vízen volt, és egy mesterségesen kifeszített fáról is belevethettük magunkat a vízbe. Volt, amikor keményen kellett eveznünk, volt amikor csak csorogtunk le a Dunán és csodáltuk a mesébe illő tájat, vagy éppen pihenésképp elfeküdtünk a kenuban és csak úgy süttettük a hasunkat és élveztük, hogy ott lehetünk. Egyszer-kétszer keményebb helyeken is jártunk, például egy nagy zúgónál kellett eveznünk, ahol nagy volt a sodrás, de szerencsére csak egy kenu borult fel, és mindenki épségben megúszta (szó szerint). Máskor egy keskenyebb szakaszon mentünk, ahol rengeteg kidőlt fát kellett kikerülni vagy éppen átbújni alatta. Talán kihívásokkal telinek hangzik, de ez nem az az osztály, amelyik csak úgy bedobná a törülközőt, sőt ezek a plusz feladatok csak még parádésabbá és izgalmasabbá tették az egészet. Kitapasztaltuk azt is, hogy 20-25 perc alatt 5-6 kilométert le lehet evezni, bár lehet, kicsit tovább is eltart. Amikor nem eveztünk, akkor a cikolai kempingben tengettük időnket, ott is leginkább az úgynevezett „Mezítlábasban”, ami főhadiszállásként szolgált számunkra ezen a pár napon. Itt gyülekeztünk a reggeli után, ide jártunk át beszélgetni, szórakoztattuk egymást a tanév alatt szerzett vicces emlékeinkkel, és hatalmas pingpong versenyeket is tartottunk. Bár nem csak ezek voltak a szabadidős programok: a fiúk közül páran horgásztak is, szombaton együtt néztük a VB döntőt is, máskor pedig este csak kifeküdtünk a töltésre, és bámultuk a csillagokat. Amikor pedig már mindenki kellő mértékben elfáradt, akkor elmentünk szunyálni a sátrinkba. Hétfőn ellátogattunk Pozsonyba,

és most már tanúsíthatom, hogy gyönyörű szép város, megérte oda is elmenni. Nagyon gyorsan eltelt ez az öt nap, túl gyorsan is. De be kell látni, hogy ha jól érezzük magunkat, akkor bizony csak úgy repül az idő. Nagyon sokat nevettünk és eszméletlenül jól éreztük magunkat, ráadásul az evezéssel mindenki letudhat 5 napi tricepsz- és bicepsz-edzést. Felejthetetlen emlék marad ez a kirándulás, és nagyon hálásak vagyunk érte, hogy elmehettünk.

Dúl Georgina